

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 78 0 К 025012 17 Квлз
Бања Лука, 14.07.2017. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, др Вељка Икановића, Виоланде Шубарић и Дарка Осмића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног З.С., због кривичног дјела насиље у породици или породичној заједници из члана 208. став 3. а у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката Р.Б. из П., изјављеном против правоснажне пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 78 0 К 025012 17 Кж 3 од 23.03.2017. године у сједници вијећа одржаној дана, 14.07.2017. године донио је

П Р Е С У Д У

Захтјев за заштиту законитости се одбија као неоснован.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Прњавор број 78 0 К 025012 16 К од 31.01.2017. године оглашен је кривим оптужени З.С., због кривичног дјела насиље у породици или породичној заједници из члана 208. став 3. а у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 73/10, 1/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС) и за то дјело му је изречена казна затвора у трајању од 2 (двје) године, те је опозвана условна осуда изречена правоснажном пресудом Основног суда у Прњавору број 78 0 К 020103 К од 12.06.2015. године којом му је утврђена казна затвора у трајању од 4 (четири) мјесеца и одређено вријеме провјеравања од двије године, па му је примјеном одредби члана 42. став 1. и 2. КЗ РС изречена јединствена казна затвора у трајању од 2 (двје) године и 2 (два) мјесеца.

У изречену казну затвора оптуженом је урачунато вријеме проведено у притвору од 27.09.2016. године па док исти буде трајао, обавезан је да плати трошкове кривичног поступка у износу од 150,00 КМ, а оштећене Т. и В.С. су са имовинскоправним захтјевом упућене на парницу.

У поступку по жалби окружног јавног тужиоца и браниоца оптуженог на цитирану пресуду, Окружни суд у Бањој Луци је пресудом број 78 0 К 025012 17 Кж 3 од 23.03.2017. године дјелимичним уважавањем жалбе браниоца оптуженог преиначио цитирану пресуду Основног суда у Прњавору број 78 0 К 025012 16 К од 31.01.2017. године, у одлуци о урачунавању притвора, тако што се у изречену казну затвора оптуженом урачунава вријеме проведено у притвору од 25.09.2016. године, док у свему осталом првостепена пресуда остаје неизмијењена.

Против наведене правоснажне пресуде Окружног суда у Бањој Луци захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) је благовремено поднио бранилац осуђеног, адвокат Р.Б. из П. због повреде Кривичног закона, с приједлогом да Врховни суд Републике Српске укине у цјелини првостепену и другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање, те да одреди прекид извршења правоснажне пресуде.

У одговору на Захтјев републички јавни тужилац мр Ненад Врањеш је оспорио основаност Захтјева и предложио да се исти као неоснован одбије.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354. ЗКП РС, ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Осим тога искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

Подносеним Захтјевом браниоца осуђеног као основ побијања правоснажне пресуде означена је повреда Кривичног закона, која се према разлозима у образложењу Захтјева огледа у томе да су првостепени и другостепени суд радње осуђеног предузете критичног догађаја погрешно правно квалификовали као кривично дјело насиље у породици или породичној заједници из члана 208. став 3. КЗ РС, истичући при томе да су се радње оптуженог могле квалификовати само као основни облик овог кривичног дјела предвиђен у ставу 1. цитиране законске одредбе. На овај начин се сугерише да је у питању повреда Кривичног закона из члана 312. тачка г) ЗКП РС.

Исти облик повреде Кривичног закона је истицан и у жалби браниоца осуђеног на првостепену пресуду, али уз аргументацију да у радњама осуђеног нема битних обиљежја квалификованог облика овог кривичног дјела из члана 208. став 3. КЗ РС, на које се односи осуда по правоснажној пресуди, због чињенице што није повријеђен тјелесни интегритет млдб. В.С., као пасивног субјекта.

Истрајавајући у тврдњи о погрешној правној оцјени радњи осуђеног критичног догађаја, аргументима у образложењу Захтјева се тврди да радње осуђеног немају квалификовани облик овог дјела предвиђен одредбом члана 208. став 3. КЗ РС и то из разлога што супруга оптуженог Т.С., као пасивни субјект према коме је дјело извршено, није малолетна особа, те из разлога што за утврђење правоснажне пресуде по којем су код малолетног лица (В.С., кћери осуђеног) настале повреде физичког и душевног интегритета, не постоји ни један доказ у спису, нити су на ове околности провођени било какви докази.

Захтјев није основан.

Наиме, основни облик кривичног дјела насиље у породици или породичној заједници из става 1. члана 208. КЗ РС постоји када извршилац примјеном насиља, дрским или безобзирним понашањем угрожава спокојство, тјелесни интегритет или душевно здравље члана своје породице или породичне заједнице и тиме доведе до повреде физичког или психичког интегритета пасивног субјекта, а тежи облик овог дјела прописан у ставу 2. истог члана постоји ако је приликом извршења основног дјела извршилац користио оружје, опасно оруђе или друго опасно средство подобно да тијело тешко повриједи или здравље наруши, док квалификовани облик кривичног дјела предвиђен у ставу 3. цитиране законске одредбе постоји у случају када је усљед дјела из става 1. или става 2. наступила тешка тјелесна повреда или тешко нарушавање здравља, или су она учињена према лицу млађем од 18 година, или у присуству лица млађег од 18 година.

Дакле, као алтернативно прописане квалификаторне околности које дјелу из става 1. или става 2. члана 208. КЗ РС дају тежи облик прописан у ставу 3. истог члана, су тешка тјелесна повреда или тешко нарушавање здравља као посљедице дјела из става 1. или става 2. цитираног члана, или да су она учињена према лицу млађем од 18 година, или у присуству лица млађег од 18 година.

Како је према утврђењу побијане правоснажне пресуде садржаном у чињеничном опису изреке те пресуде осуђени критичног догађаја радње извршења основног облика насиља у породици или породичној заједници из става 1. члана 208. КЗ РС предузео према својој малољетној кћери и према својој супрузи у присуству њихове малодобне кћери, онда те околности, свака појединачно посматрана, његовим радњама дају тежи облик овог кривичног дјела прописан у ставу 3. члана, за које је, правилном примјеном Кривичног закона и осуђен побијаном правоснажном пресудом, па приговор Захтјева заснован на тврдњи о погрешној правној квалификацији дјела нема основа.

Повреда Кривичног закона, као основ за подношење овог ванредног правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Овим ванредним правним лијеком није прописана могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, нити се повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде.

Аргументима Захтјева се доводи у питање правилност утврђења побијане пресуде да су радњама осуђеног критичног догађаја код малољетног лица (В.С., кћери осуђеног) проузроковане повреде физичког и душевног интегритета, чиме се настоји ревидирати утврђено чињенично стање у побијаној правоснажној пресуди, на начин који би довео до другачије правне оцјене ревидиране чињеничне основе, а која оцјена би резултирала тиме да се радње осуђеног правно квалификују као основни облик кривичног дјела насиље у породици или породичној заједници из става 1. члана 208. КЗ РС.

На приговорима таквог карактера, по оцјени овог вијећа, не може се заснивати тврдња о повреди Кривичног закона јер нужну претпоставку за позивање на овај основ побијања правоснажне пресуде, представља потпуно респектовање правилности чињеничне основе те пресуде, па како наведени аргументи Захтјева по свом карактеру

првенствено одражавају приговор правилности утврђеног чињеничног стања на коме је заснована побијана пресуда, то се не може прихватити као основан приговор Захтјева да је побијана правоснажна пресуда донесена уз повреду Кривичног закона.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђеног није основан, јер повреда Кривичног закона на које се позива подносилац Захтјева није учињена, на што се и у одговору републичког тужиоца на тај Захтјев правилно указује, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев, као неоснован, одбијен.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић